

VIKTIGHETEN AV SEPARASJON

Av Neale Donald Walsch
www.nealedonaldwalsch.com
www.walsch.no

Jeg er sikker på at du vet at de fleste mennesker forestiller seg å være atskilt (separert) fra Gud. Ut av denne ideen forestiller menneskene seg å være atskilt fra hverandre også.

Men, ingen mennesker er atskilt fra Gud, siden Gud er alt som er. Derfor er ikke mennesker atskilt, og kan heller ikke være atskilt fra hverandre.

Men det vil le være unøyaktig å konkludere med at konseptet atskilthet i seg selv er en "dårlig ide" (at det ikke tjener vårt formål). Faktisk, ideen om atskilthet er en velsignet ide, fordi det tillater helheten å forstå at det er summen av delene, og selv større enn det.

Atskilthet, forteller Gud oss i boken *Samhørighet med Gud*, er en illusjon som tjener ditt formål praktfullt når du bruker *Illusjonen som et redskap til å skape erfaring*.

Når du glemmer at atskilthet er en illusjon, forestiller du deg at det er virkeligheten i stedet. Illusjonen skaper ikke lenger erfaringen, den blir erfaringen.

Det blir som å late som man er

sint for å få en annen til å bli mer medfølende, og da ende opp med faktisk å bli sint. Eller late som om man er interessert

i en annen for å gjøre en tredje part sjalu, bare for å oppdage at den illusjonen av interesse man skapte har blitt veldig virkelig faktisk...

Redskapet blir erfaringen.

Med denne prosessen har du faktisk kommet til å tro

at du er atskilt, at det å være separat er mulig i det felles feltet vi kaller Universet – men ignorerer det faktum at ordet "Universet" i seg selv betyr "alt i en".

Illusjonen om separasjon, når den ikke er fullt ut forstått eller benyttet slik den var tenkt, kan ha enorm innflytelse på din dag-til-dag erfaring. Det mest vesentligste utfallet er at din tro på at separasjon er sant, heller enn en illusjon, leder til din ide om at det "ikke er nok".

Når det bare var en ting, og du viste du var denne Ene Tingen, var det aldri et spørsmål om det ikke var "nok". Det var alltid "nok av Deg". Men da du bestemte at det var mer enn En Ting, da (og bare da) kunne det se ut som at det ikke var nok av "den andre tingen".

"Denne separasjonen AV seg selv FRA seg selv er hva vi har kalt, i våre mytologier, utkastelsen fra Eden. Plutselig, hvor der var evig liv, er der nå død. Plutselig, hvor der var overflod, er der nå "ikke nok".

Lucas Cranach the Elder (1472-1553): Adam and Eve. Beech wood, 1533. Bode-Museum, Berlin

Denne “andre tingen” som du tror at er, er Livets stoff. Men du er Liv, og det som Er Liv – er Gud selv.

Men så lenge du forestiller deg at du er atskilt fra Gud, vil du forestille deg at du er noe annet enn hva Gud er – hvilket er livet selv. Du kan tro at du er det som lever, men du vil ikke forestille deg selv å være selve livet.

Denne separasjonen AV seg selv FRA seg selv er hva vi har kalt, i våre mytologier, utkastelsen fra Eden. Plutselig, hvor der var evig liv, er der nå død. Plutselig, hvor der var overflod, er der nå “ikke nok”.

ett med alt – men ennå husker du ikke dette. Og derfor søker du å undertrykke Livet slik at du kan oppleve Livet mer rikt. Og du ser ikke engang hva du gjør.

Livet blir den eneste fellesnevneren. Alle ønsker Liv, og det som støtter livet, og fordi vi tror det er mer enn en av oss, er vi redd for at det ikke vil være nok Liv for oss alle.

Ut av denne frykten frembringer vi vår neste forestilte virkelighet: døden.

Et liv som vi trodde var evig (inntil vi forestilte oss at vi var “atskilte”, forekom det oss aldri at vi ikke ville komme til å

alt er kort, da er ingenting kort, fordi “kort” ikke eksisterer som noe som kan bli kjent. Det kan eksistere som et konsept, men det er et konsept som du ikke kan erfare. Det kan bare være en ide, aldri din “erfarte virkelighet”.

Tilsvarende, i fraværet av separasjon, eksisterer enhet ikke.

Hvis alt er erfart som enhetlig, da kan ingenting erfares som enhetlig, fordi “enhet” ikke eksisterer som en separat erfaring. Det er ikke noe som kan bli kjent. Det kan eksistere som et konsept, men det er et konsept som du ikke kan erfare. Det

”Så lenge du forestiller deg at du er atskilt fra Gud, vil du forestille deg at du er noe annet enn hva Gud er – hvilket er livet selv. Du kan tro at du er det som lever, men du vil ikke forestille deg selv å være selve livet.”

Plutselig ser det ut som om der er mange Aspekter av Livet som konkurrerer med Livet Selv. Dette er umulig i den Ultimale Virkelighet, men ikke i vår fantasi.

Du kan til og med forestille deg at du er i konkurranse. Med fugler, bier, med alle andre levende ting og med alle andre levende mennesker.

Du kan skape et mareritt hvor alt som støtter livet ditt ser ut som om det ikke støtter ditt liv i det hele tatt, men begrenser det. Dermed vil du faktisk prøve å undertrykke det som støtter deg.

Du ble fortalt at du skulle *styre og forvalte*, men du har bestemt at det betyr *dominans*. Så, du har faktisk begynt en krig mot naturen, og mot tingenes naturlige orden.

Vi har brukt vår vitenskap og teknologi til å vri, vende og manipulere naturen, så den bøyer seg etter vår vilje. Langsamt ødelegger vi naturen slik den naturlig er, i et forsøk på å erfare oss selv på den måten, når vi allerede er naturlige.

Du er allerede hva du søker å bli – evig, ubegrenset og

“eksistere”) ser nå ut til å ha en begynnelse og en slutt.

Dette er illusjonen av mangel spilt ut på det høyeste nivå.

Det å erfare at livet vårt begynner og slutter er egentlig ikke noe annet enn starten og enden på ideen vår som oss selv som “atskilte”. På et bevisst nivå vil vi antakelig ikke vite dette. Bare på et høyere nivå er dette alltid klart.

Det er på dette høye nivået at vi søker å avslutte erfaringen av separasjon, til å minne oss selv på at dette er en illusjon, og at vi har skapt det.

Det er en god anledning nå til å diskutere en gang til *hvorfor* vi har skapt dette.

Vi har skapt illusjonen av separasjon slik at vi kan erfare realiteten av Enhet. Bare når vi er utenfor den virkeligheten kan vi erfare dette. Når vi er en del av det hele kan vi ikke erfare oss selv som helheten, fordi det er ingenting annet. Og i fraværet av det vi ikke er, det som vi er, er ikke.

I fraværet av kaldt, finnes ikke varmt. I fraværet av høyt, eksisterer ikke kort. Hvis

kan bare være en ide, aldri din “erfarte virkelighet”.

Kort sagt, du kan ikke kjenne deg selv som hvem du virkelig er.

På den annen side er det vårt ønske å kjenne oss selv som hvem vi virkelig er. Vi må dermed først skape erfaringen av hvem vi ikke er. Siden vi ikke kan skape denne erfaringen i den ultimate virkeligheten (virkeligheten er hva virkeligheten er), må vi gjøre det gjennom illusjoner.

På denne måten kan vi fryde oss over hva som Virkelig er Realiteten og vite det. På denne måten kan vi erfare hvem vi virkelig er.

Alt Sammen.

Den Eneste Ene.

Vi er kollektivet, den ene virkeligheten i mange former – som har tatt mange former slik at vi kanskje legger merke til og erfarer glansen av vår ene virkelighet.

Dette er en enkel forklaring av formålet med atskillelse. Den tilbys her slik at vi alle kan forstå det grundig; slik at vi kan våkne fra drømmen vår. •